19/06/2019

Αποφθέγματα Αγίου Πορφυρίου

/ Αγιορείτικα

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος ζεῖ χωρίς Θεό, χωρίς γαλήνη, χωρίς ἐμπιστοσύνη, ἀλλά μέ ἄγχος, ἀγωνία, κατάθλιψη, ἀπελπισία, ἀποκτάει ἀσθένειες σωματικές καί ψυχικές. Ἡ ψυχασθένεια, ἡ νευρασθένεια, ὁ διχασμός εἶναι δαιμονικές καταστάσεις. Δαιμόνιο εἶναι ἐπίσης καί ἡ ταπεινολογία. Τό λένε αἴσθημα κατωτερότητος. Ἡ ἀληθινή ταπείνωση δέν μιλάει, δέν λέει ταπεινολογίες, δηλαδή, «εἶμαι ἁμαρτωλός, ἀνάξιος, ἐλάχιστος πάντων...». Φοβᾶται ὁ ταπεινός μήπως μέ τίς ταπεινολογίες πέσει στήν κενοδοξία. Ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ δέν πλησιάζει ἐδῶ. Ἀντίθετα, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ βρίσκεται ἐκεῖ ὅπου ὑπάρχει ἀληθινή ταπείνωση, ἡ θεία ταπείνωση, ἡ τέλεια ἐμπιστοσύνη στόν Θεό. Ἡ ἐξάρτηση ἀπό Ἐκεῖνον.

Ὅσοι κατηγοροῦν τήν Ἐκκλησία γιά τά λάθη τῶν ἐκπροσώπων της, μέ σκοπό δῆθεν νά βοηθήσουν γιά τήν διόρθωση, κάνουν μεγάλο λάθος. Αὐτοί δέν ἀγαποῦν τήν Ἐκκλησία. Οὔτε, βέβαια τόν Χριστό. Τότε ἀγαπᾶμε τήν Ἐκκλησία, ὅταν μέ τήν προσευχή μας ἀγκαλιάζουμε κάθε μέλος της καί κάνομε ὅ,τι κάνει ὁ Χριστός. Θυσιαζόμαστε, ἀγρυπνοῦμε, κάνομε τό πᾶν, ὅπως ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος «τίς λοιδορίες δέν τίς ἀνταπέδιδε, καί ὅταν ἔπασχε δέν ἀπειλοῦσε» (Α΄ Πετρ. 2,23).
Εἶναι σπουδαῖο αὐτό. Κι ἐγὼ τὰ ἴδια λέω στοὺς ἀνθρώπους: Μὲ ὅ,τι σχετίζεσαι ἀπ᾽ αὐτὸ καὶ ἐπηρεάζεσαι: ἕνα κακὸ βιβλίο σοῦ κάνει κακό, ἕνα καλὸ βιβλίο σὲ ὠφελεῖ. Κι᾽ ὅταν ἀκόμα δὲν εἶσαι ἕτοιμος νὰ τὸ ἐφαρμόσεις στὴν πράξη, ὅμως ἐπειδὴ τὸ

ἐπιθυμεῖς ἐσωτερικά, σιγά-σιγά, μὲ τὸν καιρό, χωρὶς βία καὶ πίεση, ὡριμάζει ἡ ἐπιθυμία τοῦ καλοῦ καὶ τελικὰ τὸ πράττεις.

Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ χαρά, τὸ φῶς τὸ ἀληθινό, ἡ εὐτυχία. Ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ ἐλπίδα μας. Ἡ σχέση μὲ τὸν Χριστὸ εἶναι ἀγάπη, εἶναι ἔρωτας, εἶναι ἐνθουσιασμός, εἶναι λαχτάρα τοῦ θείου. Ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ πᾶν.Αὐτὸς εἶναι ἡ ἀγάπη μας, αὐτὸς ὁ ἔρωτάς μας. Εἶναι ἔρωτας ἀναφαίρετος ὁ ἔρωτας τοῦ Χριστοῦ. Ἀπὸ κεῖ πηγάζει ἡ χαρά. Ἡ χαρὰ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Εἶναι μιὰ χαρά, ποὺ σὲ κάνει ἄλλο ἄνθρωπο.Εἶναι μιὰ πνευματικὴ τρέλα, ἀλλὰ ἐν Χριστῷ. Σὲ μεθάει σὰν τὸ κρασὶ τὸ ἀνόθευτο, αὐτὸ τὸ κρασὶ τὸ πνευματικό. Ὅπως λέει ὁ Δαβίδ: "Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλήν μου καὶ τὸ ποτήριόν σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον". Ὁ πνευματικὸς οἶνος εἶναι ἄκρατος, ἀνόθευτος, πολὺ δυνατὸς κι ὅταν τὸν πίνεις, σὲ μεθάει. Αὐτὴ ἡ θεία μέθη εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, ποὺ δίνεται στοὺς "καθαροὺς τῇ καρδίᾳ".Ὅσο μπορεῖτε, νὰ νηστεύετε, ὅσες μετάνοιες μπορεῖτε νὰ κάνετε, ὅσες ἀγρυπνίες θέλετε ν' ἀπολαμβάνετε,ἀλλὰ νὰ εἶστε χαρούμενοι. Νὰ ἔχετε τὴ χαρὰ τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἡ χαρὰ ποὺ διαρκεῖ αἰώνια, ποὺ ἔχει αἰώνια εὐφροσύνη. Εἶναι ἡ χαρὰ τοῦ Κυρίου μας, ποὺ δίνει τὴν ἀσφαλὴ γαλήνη, τὴν γαλήνια τερπνότητα καὶ τὴν πάντερπνη εὐδαιμονία. Ἡ χαρὰ ἡ πασίχαρη, ποὺ ξεπερνᾶ κάθε χαρά. Ὁ Χριστὸς θέλει κι εὐχαριστεῖται νὰ σκορπάει τὴ χαρά, νὰ πλουτίζει τοὺς πιστούς Του μὲ χαρά. Εὔχομαι "ἵνα ἡ χαρὰ ἡμῶν ᾖ πεπληρωμένη".

Οἱ τσιγγάνοι παίζουν βιολὶ καὶ παίζοντας ἐργάζονται. Καταλαβαίνεις; Εἶναι ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν τὴν ἔφεση νὰ σπουδάζουν ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς τους.

— Εἶναι καλὸ αὐτό;

— Ναί, εἶναι καλό. Διότι καταρτίζονται. Διότι ὁ ἄνθρωπος πρέπει νὰ μάθει καὶ πῶς νὰ πεθάνει. Μπαίνουμε στὴν ζωή, μπαίνουμε καὶ στὸν θάνατο. Οἱ ἁπλοί ἄνθρωποι δὲν μποροῦν νὰ τὰ καταλάβουν αὐτά. Δὲν μποροῦν νὰ φιλοσοφήσουν. Ἀλλὰ αὐτὸς ποὺ τοῦ ἀρέσει νὰ διδάσκεται, μαθαίνει –μέσ' ἀπὸ τὴν σπουδή –καὶ τὴν ζωὴ καὶ τὸν θάνατο.

Ὅλοι ἁγιάζονται μὲ τὸν Χριστό. Ἐσὺ εἶσαι τύπος ποὺ παίζεις, ὅταν ἐργάζεσαι καὶ ἐργάζεσαι, ὅταν παίζεις. Αὐτὸ κάνε μέσα στὸν Χριστό.